

Ἡμεῖς μεθ' ὅλα τὰ δημοκρατικά μας αἰσθήματα, εἰς περιστάσεις τοιαύτας καθ' ἃς καὶ ὑπὸ τῶν Ῥουμάνων αὐτῶν νομιζόμεθα νεκροὶ ἢ ἐσταυρωμένοι καὶ τοῦτου ἕνεκα καὶ αὐτοὶ ἀκόμα πλὴν τῶν Ῥώσων, πλὴν τῶν Σλαύων, πλὴν τῶν Αὐστριακῶν, πλὴν τῶν Τούρκων, πλὴν τῶν Ἀλβανῶν, πλὴν τῶν Ἑβραίων τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν ἡμῶν θέτουσι κληρὸν, τιμῶμεν δι' ἴσους περιφρονησεως ὅλα τὰ πολιτεύματα καὶ βασιλείαν καὶ δημοκρατίαν καὶ εἴτι ἄλλο καὶ ἀπευθυνόμεθα μετὰ κραυγῆς πνιγομένου πρὸς τὰ αἰσθήματα τῶν συμπολιτῶν μας ὡς ἀνθρώπων, ἵνα εἴπωμεν αὐτοῖς ἐάν εἶναι ἀνθρώπινον ἐν μέσῳ τῆς περιστοιχούσης ἡμᾶς ἀναίδείας, ῥυπαρότητος, ἀρπαγῆς, ἐξευτελισμοῦ νὰ ὑφιστάμεθα τὴν ταπεινώσιν καὶ τὸ αἶσχος τοῦ μηδὲν πράττειν, μηδὲν συλλογίζεσθαι, μηδὲν αἰσθάνεσθαι, διότι ὑπὸ τοιούτους ἄρχοντας, ὑπὸ Κουμουνδούρου τοιούτους ἀπαγορεύεται ἡμῖν καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο καὶ πᾶν ὅ,τι μετὰ τιμῆς, μετὰ φιλοτιμίας, μετὰ ἀρρένισμου συνδέεται. Ἐγενόμεθα ὑπὸ τοιούτους ἄρχοντας Ἑβραῖοι ῥυκοσυλλέκται οἴτινες ὑπὸ λακτίσματα ὑπὸ πτύσματα, ὑπὸ ὕβρεις, ὑπὸ δαρμούς, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν μᾶς ἀποτρέπουν τοῦ σκοποῦ νὰ περισυνάξωμεν τὸ βῆκος τὸ ὁποῖον συνήτησεν ἡ ἀπληστία τῶν ὀφθαλμῶν μας, νὰ περισυνάξωμεν τὸν Βῶλόν μας, τὴν Πούνταν μας.

Ἡμεῖς οἴτινες οὐδὲν αἰσθημα τρυφερὸν πρὸς τὴν Βασιλείαν ἔχομεν ἐπεθυμοῦμεν τὴν στιγμὴν αὐτὴν μετὰ τιμὴν ἀληθοῦς δημοκρατικῆς νὰ τὴν ἐβλέπομεν φερομένην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λαοῦ ὡς ἀδελφὴν ἢ ὡς μητέρα, ὡς ἐρωμένην ἀίμα καὶ ἃς ἐθάπτοντο διὰ παντὸς τὰ δημοκρατικά μας ὄνειρα, αἱ περὶ ἰσοπολιτείας μανίαι μας. Ὑπὸ τοιοῦτον Βασιλέα παρεδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς μεθ' ὅλον τὸ πρὸς πάντα Βασιλέα μίσος μας νὰ προβάλλωμεν ἐξωθεν τῶν συνόρων ἵν' ἀντιμετωπίσωμεν ὅ,τι φαῦλον, ὅ,τι ἀχρεῖον καὶ ὠμῆτος τῆς πύγμης ὅτι ζῶμεν δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ τεθνεώτες, κύριοι Τούρκοι, κύριοι Ἀλβανοὶ, κύριοι Ῥουμῶνοι, κύριοι Αὐστριακοί. Ὅταν οὐδὲ αὐτὸν τὴν περὶ νεκροφανείας νόμον σέβασθε, σταθῆτε λοιπὸν ὀλίγον νὰ αἰσθανθῆτε δύναμιν καὶ αἷμα νεκρῶν, νὰ μάθητε ἐν τῷ μέλλοντι νὰ διακρίνητε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τοὺς ζῶντας.

Ἀλλὰ διατί ὅταν σήμερον ἀκριβῶς ἔχομεν ἀνάγκη νὰ βασιλέως πανισχύρου, δημοτικοῦ, ἐστεφανωμένου τοῦ λαοῦ τοῦ τὴν ἀγάπην, διατί σήμερον ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη αὐτὴ σβέννυται, ἡ δημοτικότης ἐκλείπει καὶ ὁ λαὸς παρίσταται πρὸς αὐτὸν ἐορτάζοντα τὸ ὄνομά του, παρὰ τὸ πλευρόν του τὴν Βασίλισσαν, ἀντικρῦ του τὸν διάδοχον μεῖρακα πλέον μεστὸν υγείας καὶ ρώμης, διατί τόσῳ ψυχρὸς μέχρις . . . ἃς μὴν εἴπωμεν τὴν λέξιν, διὰ νὰ μὴ νομισθῶμεν ὅτι θέλομεν νὰ συνδαυλιζώμεν πῦρ; Τὸ πῦρ αὐτὸ κοιμᾶται καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ ἐπανόρθωσίς τις ἃς εὐχνηθῶμεν νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ νὰ μὴ ἐγερθῇ.

Ὁ Βασιλεὺς βεβαίως ἀρκοῦσαν ἔχει συνείδησιν διὰ νὰ ἐξηγήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ φοβερὸν αὐτὸ **διατί**. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν λαὸν τῆς πρωτευούσης, αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη παρ' ἡμῶν νὰ μάθῃ τὸ διατί, διότι πιστεύομεν ὅτι τῶν πράξεων του—καὶ ἤτο πράξις ἢ προχθεσινὴ στάσις του—ἔχει καὶ γνῶσιν καὶ συνείδησιν.

Καλεθάγ.

ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ.

Ἐστὸς τοίχους κολλημένο χαρτί μεγάλο εἶδα,
Κι' ἐνόμισα πῶς εἶναι Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ aviso,
Ἄλλ' ὦ χαρά! . . τὰ μέρη τὰ νέα ἀντικρῶζω,
Καὶ γίνονται ἀμέσως τὰ μάτιά μου γαρίδα,
Τὰ δυνατὰ γυαλιά μου εἰς τὴ στιγμὴ φορῶ,
Καὶ τὸν καινούριον χαρτὴ ἀχόρταγα θωρῶ.

Σᾶς βλέπω τέλος πάντων, ὦ Σύνορα, ἔμπροστά μου,
Σᾶς βλέπω καὶ ὀλόρθος ἔστα σύννεφα πετῶ,
Καὶ τόση γιὰ σᾶς νοιώθω λαχτάρα ἔσθην καρδιά μου,
Ποῦ θέλω νὰ σᾶς φάω μετὰ τὸ χαρτί αὐτό.
Μᾶς ἤπιατε τὸ αἷμα, μᾶς φέρατε τὴ φτώχεια,
Καὶ σεῖς ἔστου Μαθαρίκου μᾶς ἔμπλεξατε τὰ βρόχια.

Μὰ δὲν πειράζει . . ὅλα ἃς γίνουνε χαλάλι!
Κάθε Ῥωμηὸς σᾶς βλέπει μετὰ τόσο καρδιοχτύπι,
Καὶ λησμονεῖ ἀμέσως τὴν πρώτην του τὴ ζάλη,
Τὰ ζήτω τοῦ πολέμου, τῆς συφορᾶς τὴν λύπη,
Καὶ ἂν ἔστα χώματά σας ἀκόμη δὲν πατή,
Τοῦλάχιστον σᾶς βλέπει γραμμένα ἔστο χαρτί.

Ἐστὸς ἡμᾶς χαρτένια, εὐλογημένα μέρη,
Ποῦ πιστεῦα ποτέ μου ἔμπρός μου νὰ σᾶς τύχω; . .
Ἦ! εἴθε νὰ ἀγίασῃ δέκα φοραῖς τὸ χέρι,
Ποῦ γιὰ πολλὴ χαρὰ μας σᾶς κόλλησε ἔστον τοίχο.
Καὶ μετὰ τὰ δύο μου μάτια σᾶς τρώγω, σᾶς ρουφῶ,
Κι' ὁ ἥλιος ἃς με καίη . . γιὰ σᾶς τὸν ἀψηφῶ.

Νά! Νά! ἐδῶ ἡ Πούντα, ἡ Ἐλασσών, ἡ Ἄρτα,
Μὰ ἔξεχασα . . ὁ νοῦς μου ἐξῶ πολὺ πετᾷ.
Μόνον ἡ Πούντα μένει εἰς τὴ ἴδική μας χάρτα . .
Ἄχ! κρῖμα νὰ μὴ εἶναι ἴδικά μας καὶ αὐτά.
Ἐ! δὲν πειράζει . . φθάνει νὰ ἔχομεν τὴ γειά μας,
Καὶ μιὰ φορὰ θὰ γίνουν καὶ τοῦτα ἴδικά μας.

Θαρρῶ τὸν Κουμουνδούρο πῶς βλέπω νὰ μοιράζῃ
Ἐστοῦ κόμματος τοὺς φίλους τῆς Πούντας τὰ λειβάδια,
Κατενθουσιασμένος τὸ ζήτω νὰ φωνάζῃ
Καὶ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα νὰ πέφτῃ ἔστα κοπάδια.
Ἦ Σύνορα χαρτένια, ἔμπρός μου σᾶς θωρῶ,
Καὶ κλαίω, κλαίω, κλαίω ὡσὰν παιδί μαρῶ.

26 Ἀπριλίου 1881. **Souris**